

ADOLF HITLER

Rakastettu johtaja

ADOLF HITLER

Rakastettu johtaja

**Kahdeksan artikkelia Hitleristä
ja**

Seitsemän Hitlerin runoa

Koottu

N KUTSU TAISTELUUN

1990-1994

NSDAP/AO

PL 6414

Lincoln NE 68506 Yhdysvallat

www.nsdapao.info & www.nsdapao.org

Sisällysluettelo

Johdanto

Artikkelit *aiheesta* Adolf Hitler

Kuka oli Adolf Hitler

Pyhiinvaellus

Joulutarina

Huhtikuun 20. päivä

Adolf Hitler: uhrautuvaisuuden johtaja

Alku

Adolf Hitler maailmansodassa

Tunnustus

Adolf Hitlerin runoja

Ajattele sitä!

Toveri

Se oli Artois'n metsän tiheikössä -

Hiljainen sankaruus

Waldehrenin hautausmaa Pasewalkissa

Radiovahdissa

"Sininen valkoinen ja musta ja valkoinen punainen"

Johdanto

Adolf Hitler oli varmasti kaikkien kansojen rakastetuin johtaja!

Tämä rakkaus teki hänestä niin menestyvän. Tämä menestys sai vihollisen pelkäämään häntä niin paljon. Tämän pelon vuoksi vihollinen on pahoinpidellyt häntä vuosi toisensa jälkeen, vuosikymmen toisensa jälkeen.

Viha ei voi voittaa rakkautta. Totuutta ei voi sammuttaa valheilla. Hyvyyttä ei voi tuhota ilkeydellä.

Jonain päivänä vuorovesi kääntyy...

Gerhard Lauck
lokakuu 1999 (110)

Kuka oli Adolf Hitler?

Michael Storm

Führerimme Adolf Hitler oli erittäin lahjakas mies. Hän suoriutui monista äärimmäisen raskaista tehtävistä, kuten sotapäällikön, poliittisen johtajan ja perustajan tehtävistä, vain muutamia mainitakseni. Mielestäni eniten huomiota saanut rooli, sotapäällikön rooli, ei ollut *todellinen* Hitler; vaikka hän hoiti tämän tehtävän kaikin voimin, se ei silti ollut hänen todellinen kutsumuksensa (esim. vuoteen 1943 asti hän kieltäytyi muuttamasta taloutta totaaliseen sotaan - Saksalla ei ollut siihen asti edes sota- ja varustelusuunnitelmaa, mikä oli merkki siitä, että sota oli pakotettu - ja vasta vuonna 1944 naiset kutsuttiin asepalvelukseen, koska hän oli loppuun asti toivonut, että hän voisi lopettaa sodan menettämättä elämäntyötään).

Hän oli toki loistava poliittinen johtaja ja dynaaminen valtiomies, mutta hänelle nämä olivat lähes vain ulkoisia piirteitä, jotka eivät vielä täysin tyydyttäneet häntä. Lopulta itärintaman talvikriisin jälkeen hän joutui kokonaan luopumaan komentajan roolista, jonka Führerin oli pakko ottaa hoitaakseen.

Adolf Hitlerin sisäinen luonne, jonka hän säilytti koko elämänsä ajan, oli luoja. Tässä hänen syntymäpäiväänsä käsittelevässä artikkelissa on tarkoitus käsitellä tätä näkökohtaa. Toisin kuin juutalaiset tiedotusvälineet antoivat rakkaasta johtajastamme negatiivisen kuvan, hän oli todellisuudessa ihmiskunnan historian myönteisin ja rakentavin johtaja.

Teini-ikäisenä hän haaveili taiteilijan urasta ja onnistui jopa hankkimaan vaatimattoman toimeentulon freelance-taiteilijana. (Katso kirja *Adolf Hitler, Tuntematon taiteilija*, #082 englanninkielisessä kirjaluettelossamme). Vasta kun hän haki taidekouluun Wieniin, hän sai tietää todellisen tehtävänsä; koulu hylkäsi hänen hakemuksensa, mutta sanoi, että hänen tulevaisuutensa oli arkkitehtuurissa ja että hänen pitäisi hakea sinne. Vaikka hänellä oli siihen tarvittavat taidot, hänellä ei kuitenkaan ollut arkkitehdin tutkintotodistusta, sillä hän oli jättänyt koulun kesken pian isänsä kuoleman jälkeen.

Adolf Hitler pysyi kuitenkin koko elämänsä ajan taiteilijana, joka suunnitteli taloja, stadioneita, siltoja ja jopa kokonaisia kaupunkeja. Jokaisessa näistä luomuksista on hänen todellisen minänsä leima. Myöhemmin Albert Speerin tehtävänä Führerin valtakunnan pääarkkitehtina oli toteuttaa ideat, luonnokset, piirustukset ja mallit.

Kaikkialle Saksaan nousi upeita rakennuksia, aivan kuten Führer oli unelmoinut. Hänen rakennusohjelmansa kesti vuodesta 1933 vuoteen 1943! Saksalla ei kuitenkaan ollut riittävästi työvoimaa ja raaka-aineita, jotta se olisi voinut toteuttaa edes murto-osan suunnitelluista hankkeista näiden 10 vuoden aikana. Saksan jälleenvarustautuminen pakotti rakennusohjelman keskeyttämiseen vuonna 1944. Vielä vuonna 1938 Ranska oli käyttänyt asevarusteluun enemmän rahaa kuin Saksan valtakunta! Vuonna 1939 Ison-Britannian RAF:iin käytettiin enemmän rahaa kuin Hermann Göring käytti Saksan Luftwaffeen, ja vuonna 1940 Ranskalla oli kaksi kertaa enemmän nykyaikaisia panssarivaunuja kuin Saksalla! Ja nämä kaksi "rauhaa rakastavaa" demokratiaa olivat

heikoimpia liittoutuneiden koalitiossa, joka piiritti isänmaamme hirvittävimmissä sodassa, jonka ihmiskunta on koskaan nähnyt. Siitä huolimatta heiltä - Yhdysvalloilta, Neuvostoliitolta, Isolta-Britannialta jne. - kesti kokonaiset kuusi vuotta kukistaa pikku Saksa.

On selvää, että moottoriteiden ja rakennusten rakentaminen sekä kaupunkien kaunistaminen yleensä oli Führerille erittäin tärkeä tavoite. Mutta edes nämä jättimäiset hankkeet eivät anna riittävää kuvaa Führerin sisäisestä luonteesta - se oli paljon suurempi!

Kun Adolf Hitleristä tuli tuntemattomana henkilönä puolueen seitsemäs jäsen, hän aloitti välittömästi kampanjan, joka teki hämäystä sirpalepuolueesta kaikkialle ulottuvan liikkeen, kuten voimme vaikuttavasti todistaa Leni Riefenstahlin elokuvassa *Tahdon riemuvoitto*. Mitään tästä ei olisi voinut tapahtua ilman johtajan sisäistä tarmoa. Puolueen muuttaminen aidoksi liikkeeksi ei ollut mikään helppo tehtävä, varsinkin kun voimakkaita vihollisia oli vastustettava koko ajan. Kun puolueen poliittisessa haarassa oli lopulta miljoonia jäseniä, Führer perusti useita alajärjestöjä, jotta jokainen yksittäinen jäsen löytäisi oman kaitselmuksensa mukaisen tehtävän. Tunnetuimpia ryhmiä olivat SS, SA ja HJ. Mutta oli olemassa kymmeniä muita, paljon suurempia järjestöjä, jotka tukivat työläisiä, maanviljelijöitä, opiskelijoita jne. Niiden jäsenmäärä jäi jopa SA:n kahden miljoonan jäsenen rinnalle. Führerin nerous tiesi, että ihmiset oli yhdistettävä kansallisen asian puolesta, ja kaikki tämä yhdisti ja yhdisti ihmisiä niin kuin ei koskaan ennen tai sen jälkeen ole ihmisiä yhdistetty.

Führer perusti maailmanhistorian laajimman liikkeen - pahimmissa mahdollisissa olosuhteissa - ja loi samalla Euroopan vahvimman talouden. Kun Führer otti vallan 30. tammikuuta 1933, Saksan talous oli palanut loppuun, se oli vain kytevä hylky. Työttömyysaste oli 25 prosenttia, Saksan markka oli arvoton, maailmanlama oli tehnyt kansainvälisen kaupan mahdottomaksi, ja Britannia kieltäytyi päästämästä Saksaa maailmanmarkkinoille. Jopa tulliliitto Itävallan kanssa oli kielletty Versaillesin häpeällisessä sopimuksessa. Lyhyesti sanottuna Saksa oli varaton ja sitä ympäröi vihamielisten kansakuntien protektionismin muuri. Saksan oli määrä jäädä taloudelliseksi orjaksi ikuisiksi ajoiksi. Loukkaantumista pahentaa vielä se, että maailman juutalaisuus - jonka päämaja oli New Yorkissa - julisti sodan natsi-Saksalle (maaliskuussa 1933!). Se vaati maailmanlaajuisia boikotteja Saksaa vastaan ja hyödynsi koko juutalaisten taloudellista valtaa ja kaikkia sen poliittisia yhteyksiä ympäri maailmaa.

Johtaja ei kuitenkaan ollut vaikuttunut edessään olevasta toivottomalta vaikuttavasta tehtävästä. Epäröimättä hän tarttui peräsimettömän valtion johtoon ja aloitti uuden kansantalouden rakentamisen Herkulestehtävän. Uskomattoman nopeasti Führer muutti Weimarin tasavallan sairaalloisen talouden elinvoimaiseksi, vahvaksi ja dynaamiseksi. Miljoonat miehet pääsivät jälleen töihin, perheet saattoivat vihdoinkin aloittaa alusta.

Jokaista tehdasta valtasi todellinen toivon tulva. Vuonna 1938 Saksa oli vihdoinkin Euroopan johtava talousmahti - ja siten Englannin ja Ranskan vihatuin vihollinen. Saksassa oli nyt jopa pulaa työvoimasta, joten jopa italialaiset, ranskalaiset ja puolalaiset tulivat valtakuntaan ruokkimaan perheensä kotona!

Maailmanrauhan kannalta valitettavasti vain kansallissosialistinen Saksa käveli tiensä vapaaksi juutalaisten kynsistä maailmanlaman aikana. Yhdysvallat oli yhä sen otteessa 7. joulukuuta 1941, eikä Englanti koskaan päässyt siitä irti. Sodan saattoi mahdollistaa vain Yhdysvalloista tuleva Halle ja tiukka säännöstely, ja sodan jälkeen Englanti vajosi

takaisin sotaa edeltävään lamaan - ja imperiumikin oli mennyttä.

Niin valtavia kuin nämä Adolf Hitlerin saavutukset olivatkin - kaupunkien, puolueen ja talouden uudistaminen sekä (aidon!) hyvinvointivaltion perustaminen - ne eivät olleet edes Führerin elämän kruununa. Saksan suurin valtiomies vakuutti 1930-luvulla toistuvasti ulkomaisille hallitusten päämiehille, että kansallissosialismi ei ollut vientiideologia (kuten juutalainen bolsevismi), joka hyökkäsi kaikkiin maihin valloittaakseen ne marxilaista supervaltiota varten. Kansallissosialistinen vallankumous oli saksalainen, eikä muilla rappeutuneilla plutokraattisilla demokratioilla ollut mitään pelättävää. Mutta ne pelkäsivät! Ne eivät pelänneet siksi, että ne olettivat Hitlerin tulevan niiden kimppuun, vaan siksi, että oli mahdollista, että Hitlerin työ löytäisi jäljittelijöitä muissa maissa. Siksi heidän oli murskattava kukoistava Saksa mahdollisimman nopeasti, ennen kuin maailma tajusi, miten hyödyllistä kansallissosialismi on!

Juutalaisten viha arjalaisen puhtauden uudelleen syntymistä kohtaan huipentui maailmansotaan, jossa vapaa Saksa joutui taistelemaan kansainvälisen juutalaisuuden sätkynukkeja vastaan. Silti vielä sodan huippuvaiheessakin, kun Saksan vihollisten ylivoima kävi yhä selvemmäksi, sadattuhannet kerääntyivät kansallissosialistien lipun alle taistelemaan paitsi Saksan puolesta myös uuden, terveen ja oikeudenmukaisen maailmanjärjestyksen puolesta. Heidän tavoitteenaan oli luoda yhtenäinen arjalainen Eurooppa.

Aluksi Hitler ei pitänyt siitä paljonkaan. Hän halusi vain, että Saksa voisi elää rauhassa. Mutta sitten kävi selväksi, että sotaa ei voitu hillitä, kävi selväksi, että se voitettiin vain, jos arjalaiset kansat seisoivat yhdessä juutalaista maailmanvihollista vastaan. Pieni Saksa olisi ollut arjalaisen Euroopan kantava voima Lissabonista Moskovaan. Muussa tapauksessa siitä olisi tullut Wall Streetin juutalaisten pelinappula Yhdysvalloissa ja bolshevikkijuutalaisten pelinappula Neuvostoliitossa, mikä se on pysynyt tähän päivään asti.

Kenraali Leon Degrelle johti belgialaiset Waffen SS -joukkonsa itärintamalle. He taistelivat Belgian paikan puolesta panaarialaisessa Euroopassa. Corneliu Codreanu oli valmiina romanialaisen "routakaartinsa" kanssa, ja Espanja lähetti vapaaehtoisista koostuvan "sinisen divisioonan" taistelemaan kommunismia vastaan.

Leon Degrelle, joka on asunut Espanjassa sen jälkeen, kun hänet tuomittiin kuolemaan Belgiassa, nautti Hitlerin suurinta arvostusta. Vuonna 1945 hän jopa sanoi, että jos hänellä olisi poika, hän haluaisi sellaisen kuin Leon Degrelle!

Sodan päättyessä Führer oli lopulta luonut yleissosialistisen liikkeen, joka käsitti satoja tuhansia ihmisiä, jotka eivät ainoastaan tukeneet liikettä, vaan taistelivat sen puolesta ja antoivat verensä suuren kansallissosialistisen aatteen puolesta jopa sodan toivottomina viimeisinä tunteina. Berliinin Führerbunkkeria puolustivat Waffen-SS:n viimeiset ulkomaiset vapaaehtoiset. Waffen-SS:n vapaaehtoiset. Hitlerin kruunasi uskomattoman saavutuksen, kun hän onnistui yhdistämään kommunismia vastaan Euroopan, joka oli aina ollut jakautunut. Nykyään unelmalla luonnollisesta, ei-kapitalistisesta, terveestä arjalaisesta maailmanjärjestyksestä on miljoonia seuraajia kaikkialla maailmassa.

Adolf Hitler oli epäilemättä suurin kaikista johtajista. Hänen käsityksensä arjalaisen kansallissosialismin järjestykseen perustuvasta maailmanrauhasta ja maailman oikeudenmukaisuudesta on perintönä meille. Kaikkien valkoisten on vihdoinkin nähtävä itsensä veljeskuntana, puolustettava kollektiivisen nerokkuutensa lahjoja, työtään ja rodullista ylivertaisuuttaan Afrikasta saapuvaa ja maailmaa tuhoavaa mustaa ruttoa

vastaan, Israelissa, Wall Streetillä ja Bonnissa istuvia marionettimestareita vastaan, jotka pitävät hallussaan rauhaa, jonka avulla valkoiset kansat on tarkoitus kuristaa.

Huhtikuun 20. päivä on rakkaan Führerimme Adolf Hitlerin syntymäpäivä. Kun jokainen sympaattinen, kannattaja ja aktivisti juhlii, kysykää itseltänne: *"Mitä voin tehdä auttaakseni Führerin tärkeän työn loppuunsaattamisessa? Mitä voin tehdä varmistaakseni arjalaisrotujen selviytymisen tässä vihamielisessä, korruptoituneessa maailmassa?"*

Muistoksi kaatuneen Führerimme Adolf Hitlerin unelmalle yhdistyneestä arjalaisesta rodusta. - Heil Hitler!

Pyhiinvaellus

alkaen Katti

"Nykyään pidän onnekkana kohtalona sitä, että kohtalo valitsi Braunau am Innin synnyinpaikakseni. Onhan tämä pikkukaupunki kahden Saksan valtion rajalla, joiden yhdistyminen tuntuu ainakin meistä nuoremmista olevan elämäntehtävä, joka on toteutettava kaikin keinoin!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, osa 1, luku 1.

Aloin tuntea tuhansien kilometrien ja kolmen päivän lento-, lautta- ja junamatkan Chicagosta, kun junani kiidatti Salzburgista halki vehreän maiseman, jossa hopeiset joet ja piparkakkutalot kietoutuivat toisiinsa. Mustat ja harmaat pilvet kohosivat matalalla alkukantaisten vuorten yllä ja vuoroin paljastivat ja vuoroin peittivät niiden särmikkäät huiput - upea, dramaattinen ja alati muuttuva panoraama Ylä-Itävallasta. Olin kuitenkin enemmän väsynyt kuin onnellinen ja kaipasin lämmintä sänkyä ystävällisessä majatalossa.

Uupumukseni haihtui ja adrenaliiniryöppy täytti aineenvaihdunta-akkujani, kun juna pysähtyi seuraavaan pysäkkiin nimeltä "Braunau am Inn". Vaikka olin suunnitellut saapuvani tähän keskiaikaiseen kaupunkiin jo useita kuukausia, aseman nimen näkeminen ensimmäistä kertaa junan ikkunasta oli todella jännittävää. Olin päässyt perille! Olin todella siellä! Reppu selässä kävelin kylmän kaatosateen läpi muutaman kilometrin matkan asemalta autiolle Linzer Straße -kadulle, jossa etsin Maybräu Gasthofin. Minulla oli onnea. Emäntä kertoi minulle, että kaikki muut paikat Braunaussa ja muutaman kilometrin säteellä olivat jo varattuja, monet jo kuukausia. "En ole yllättynyt", sanoin salaa, ja hän hymyili. "Koko maailma on täällä tässä kuussa." "Mitä?" Olin sanaton. "Odota vain ja katso. Tulet näkemään!" Ja hän jätti minut yksin viihtyisään huoneeseeni miettimään arvoitustaan.

Heräsin aamunkoitteessa aamuun, joka oli vielä kostea eilisen sadekuurojen jäljiltä. Kaupunki oli kuitenkin täynnä urbaania toimintaa, ja ihmettelin modernien arkisten kauppojen ja talojen ihmeellistä ja harmonista yhdistelmää perinteiseen arkkitehtuuriin ja menneiden vuosisatojen katuihin. Kävelin Linzer Straßen päähän, joka johti vilkkaalle keskiaikaiselle torille. Sen eteläpäässä seisoj Salzburgin portti, massiivinen kaari, joka vartioi Braunaun alkuperäistä sisäänkäyntiä 500 vuotta sitten. Toiselta puolelta maantiesilta ylittää Innin pienen sivujokivarren. Noin 150 metrin päässä portista on suuri, tavallinen valkoinen rakennus, joka on nykyään vuokralaisten käytössä. Tämän oikeastaan huomaamattoman rakennuksen takia tuntemattomassa itävaltalaisessa kaupungissa olin tullut maailman toiselta laidalta käymään. Täällä, tässä yhdessä talossa Salzburgin esikaupunkialueella, syntyi maailman suurin poika, ja olin matkustanut tänne juhlimaan hänen 100-vuotissyntymäpäiväänsä.

En kuitenkaan ollut yksin, kun seuraavana päivänä sain tietää, että Itävallan armeijan säännölliset yksiköt ja erikoisjoukot olivat yhtäkkiä miehittäneet koko Braunau am Innin. Kuljetusreitti sillan yli Saksan rajalle oli katkaistu, ja kaupunkiin saapuvien henkilöiden

oli esitettävä sijoittautumistodistus. Armeijan helikopteri lensi matalalla, kun kymmeniä panssaroituja joukkojenkuljetusvaunuja rymisteli torin poikki. 1940-luvun Hollywoodin propagandafilmeistä muistuttavissa kohtauksissa konepistoolein varustetut sotilaat patsastelivat hämmentyneiden asukkaiden keskellä, ja kypäräpukuiset hahmot pistooleja ampuvine upseereineen asettuivat vartiopaikoille. Kaupungin ympäri levittäytyivät julisteet, joissa julistettiin yksiselitteisesti, että Braunau oli sotatilalain alainen. Kaikenlaiset julkiset mielenosoitukset - varoitettiin hallituksen banderolleissa - olivat ehdottomasti kiellettyjä keskiviikosta kello 14:00 perjantaihin kello 09:00. Äänekäs puhuminen yli kahdelle henkilölle, kokoontuminen kadulla tai jalkakäytävällä, lehtisten jakaminen, iskulauseiden huutaminen ja jopa "epäilyttävästi pukeutuneet" henkilöt olivat Itävallan natsismin vastaisen lainsäädännön nojalla syynä välittömään pidätykseen ja syytteeseen asettamiseen.

Itsetyytyväiset demokratian kannattajat käyttäytyivät kuin omat pahat karikatyyrinsä "totalitaarisista fasisteista". Kuitenkin juuri ennen heidän saapumistaan kaupunkiin tulvi "ulkopuolisia" kaikkialta Euroopasta ja Amerikasta, jopa Australiasta, Etelä-Afrikasta ja idästä. Braunau-parka paisui vierailijoista, ja tunnelma muuttui yhä raskaammaksi jännittyneen odotuksen vuoksi. Huhuja oli kaikkialla. Huhuttiin, että ihmissusikommandot nostaisivat hakaristilipun Salzburgin portin ylle keskiyöllä. Juutalaisten salamurhaajien uskottiin liikkuvan kaduilla öisin. Milanon terroristien väitettiin sytyttävän Simon Wiesenthalin muotokuvan tuleen pormestarin talon edessä. Yleinen huoli ei hellittänyt, kun hallituksen joukot asettivat Salzburgin portin läpi tiesulun, joka rajasi vanhan esikaupungin kielletylle alueelle. Kaaren läpi näin kadun, joka oli aavemainen pakotetun tyhjyytensä vuoksi.

Myöhäisiltan mennessä tori oli suurelta osin autio, ja vain sotilaat olivat vielä asemissaan. Toisaalta kaikki pubit ja ravintolat olivat täynnä iloisia juhlijoita. Vähän ennen puoltayötä alkoi tapahtua. Gann-hotellissa, joka ei ollut kaukana barrikadilla varustetusta Salzburger Torista, joku tilasi pullot talon parasta samppanjaa, ja maljat ja syntymäpäiväonnittelut kiersivät. Majataloni Maybräun Ratskellerissä Münchenin yliopisto-opiskelijoiden ympäröimä nuori mies nousi viereiseen pöytään, nosti oikean kätensä kiellettyyn tervehdykseen ja huusi kovaan ääneen "*Suur-Saksan valtakunnan puolesta, Sieg Heil!*". *Sieg Heil! Sieg Heil!*". Kukaan ei häirinnyt häntä tai hänen seuralaisiaan.

Koska olin yksin, juhiani oli melko hiljainen. Menin läheiselle tyhjälle torille ja istahdin penkille kylän suuren kellon alle. Katsoin ylös taivaalle. Pilvet, jotka olivat peittäneet suurimman osan Keski-Eurooppaa viikkojen ajan, olivat hälvenemässä, ja nyt näkyvissä olevat tähdet tanssivat armottomasti kohtalokkaiisiin asentoihinsa, kun aavemaisen kellon metalliset keuhkot julistivat painokkaasti keskiyötä. Olla tässä paikassa tällä hetkellä - siihen ei ole sanoja. Kun viimeinen lyönti kaikui ikuisuuteen, painoin pienen kasettisoittimeni soitonappia. Badenweiler, hänen lempimarssinsa, jyskytti kuulokkeissani.

Seuraavana aamuna tori oli täynnä odottavia ihmisiä. He kaikki näyttivät odottavan, odottavan - mutta mitä? Ketä? Oli kuin hän itse ilmestyisi milloin tahansa, luultavasti seisoen pystyssä suuressa, mustassa Mersussa. Ehkä he odottivat jotain sellaista. Elävä henki, sen miehen tunteellisesti tuntuva läsnäolo, joka neljäkymmentä vuotta fyysisen kuolemansa jälkeen kiinnittää maailman huomion synnyinpaikkaansa, voimistui ja paljastui voimakkaammin.

Puolenpäivän aikaan joukko italialaisia fasisteja ilmestyi salaperäisesti väkijoukon keskelle. Yksi heistä - uhmaten virkamiesten ylivoimaista läsnäoloa - alkoi puhua. *"Tuomme syntymäpäiväonnittelut valkoisen rodun suurimmalle sankarille! Hän elää ikuisesti veriveljiensä ja -siskojensa sydämissä ja mielissä! Ei juutalaisten tyranniaa!"* - Sotilaat ryntäsivät häntä ja hänen tovereitaan kohti, mutta eivät ennen kuin he olivat ehtineet tervehtiä hämmästyneitä katsojia. Jotkut väkijoukosta uskaltautuivat jopa tervehtimään takaisin. Toiset taputtivat, ja muutamat alkoivat jopa laulaa SA:n vanhaa laulua "Brothers in Collieries and Pits", ilmeisesti nokkelana vastauksena italialaisten lyhyeen puheeseen "veriveljistä". Poliisi jopa otti nämä vastaan tulijat säilöön, mikä on iso rike tässä osassa maailmaa.

Oma pieni juhlanäytelmä pidettiin tämän myllerryksen takana, 1400-luvun kauniin katedraalin, Pyhän Tapanin katedraalin, seurakuntakirkon pihalla. Ensin laskeuduin viereiseen maanalaiseen sodan uhrien muistomerkkiin, jonka seiniin on kaiverrettu julkisesti Braunaussa kuolleiden nimet. Keskellä sijaitsee symbolinen sotilas, joka nukkuu sankarikuolemassa. Pohjoisseinällä on kunniakirja Stalingradissa kuolleista sotureista. Siihen laskin kukkakimpun, jossa oli teksti "Ja silti te olitte voitokkaita!". Kun nousin portaita ulos, ohitin seurakuntakirkon, jossa asetin kukkivan ikivihreän seppeleen, jossa oli hänen muotokuvansa, alttarin keskelle ja sytytin ylimmän uhrikynttilän.

Kun mietiskelin penkillä, huomasin vanhan naisen tulevan sisään ja huomaavan seppeleeni, jossa oli valokuva aivan alttarilla. Vaikka hän oli selvästi vaikuttunut löydöstään, hän antoi seppeleen levätä. Muut ihmiset tulivat sisään ja näkivät sen avoimesti hämmästyneinä, mutta jättivät sen koskematta.

Kävin katedraalin takaosassa katsomassa ikivanhaa alttaria, jossa lapsi kastettiin, ja palasin sitten takaisin täpötäyden torin kirkkaaseen auringonvaloon. Nämä yksinkertaiset ja hiljaiset tapahtumat eivät pysty paljastavassa rikkaudessaan välittämään sitä syvästi liikuttavaa luonnetta ja syvää tunnekokemusta, joka tuona päivänä oli kaikista päivistä varmasti elämäni sisäisesti inspiroivin päivä. Tuohon huhtikuun päivään asti olin suurelta osin epäillyt menestymismahdollisuuksiamme. Tämä mittamaton katastrofi - toisen maailmansodan häviäminen - näytti peruuttamattomalta. Sen jälkeen, kun tuo katastrofi päättyi surullisesti maapallon sivilisaation kannalta, liike on ponnistellut eteenpäin, kaatunut ja alkanut taas ponnistella eteenpäin aikakaudella, jolloin pahan lumoavat voimat vaikuttavat voittamattomilta.

Mutta tuona huhtikuun 20. päivänä, hänen syntymänsä 100. vuosipäivänä, hänen pyhässä synnyinpaikassaan, minulle valkeni askel askeleelta odottamaton oivallus siitä, että olin ollut ahdasmielinen rajoittaessani arvostukseni liikkeen kehityksestä ja etenemisestä omaan vaatimattomaan aikarajaani. Hänen ajatuksensa on Ikuinen käsite. Historialliset seuraukset, jotka hän pani liikkeelle, ovat tapahtumien vyöryvä aalto, joka saa tukahduttamattoman vauhdin vuosien saatossa kaukaiseen tulevaisuuteen. Meidän liikkeemme on luonnonlakien soveltamista ihmisen sfääriin, ja luonto on kaikkivoipa. Se saattaa olla toisinaan vastenmielinen ja sen voimat kasaantuvat epätoivossa vain räjähtääkseen myöhemmin eteenpäin, ehkäpä väkivaltaisemmin kuin koskaan.

Kun viranomaiset poistivat esteet hänen talonsa edestä 21. huhtikuuta, väkijoukot kerääntyivät muslimien tavoin Mekan pyhän kiven ympärille. Olin monien tuntemattomien joukossa, mutta tunsimme yhtäkkiä siteen toisiimme, me hakaristin veljet ja sisaret, ja yhdessä tässä kunnioitetussa paikassa oli kuin kotiinpaluu. Hänen henkensä ympäröi meidät kaikki, teki meistä tovereita ja täytti meidät luottamuksella

tulevaisuutta kohtaan. Pelkästään se, että olimme kaikki tulleet tähän paikkaan kaikkialta maailmasta juuri tähän aikaan vihamielisessä maailmassa, oli riittävä todiste siitä, että ajatus oli yhä elossa! Kuten hän sanoi elokuvassa "Tahdon voitto" - "sydämemme käsky" toi meidät yhteen. Tunsimme ainutlaatuista ylpeyttä tietäen, että tulevat sukupolvet tulevat kadehtimaan meitä, meitä, jotka kokoonnuimme tänne tänä ainutlaatuisena hetkenä sytyttämään syntymäpäiväkynttilän tietämättömyyden ja pahan yön keskellä. Tästä liekistä lähtee sekä majakka, joka valaisee verisukulaisiamme, että tuli, joka polttaa jälkipolvemme saastuttajat.

Olin tullut Braunaussa tarjoamaan hänelle ne vähäiset juhlat, joita minulla oli hänen muistonsa kunniaksi. Hän antoi minulle kuitenkin elämää suuremman lahjan - uuden, järkkymättömän uskon väistämättömään ja ehdottomaan voittoomme. Heil Hitler! Tuhansia kertoja Heil Hitler!

Joulutarina

Meidän on ehkä vaikea ymmärtää, miten paljon Adolf Hitler piti kansastaan, jopa hänen kansan puolesta käymänsä taistelun alkuvuosina. Paljastavan osoituksen siitä todellisesta kiintymyksestä, joka häntä alusta alkaen ympäröi, on säilyttänyt puolueen virallinen elämäkertakirjailija Heinrich Hoffmann, joka muisteli oivaltavaa tapausta, joka sattui Münchenissä vähän ennen joulua 1923. Vain reilu kuukausi aiemmin kuusitoista toveria oli ammuttu kuoliaaksi Feldherrnhallin edessä. Liike oli murskattu 9. marraskuuta tehdyssä vallankaappausyrityksessä; sen jäsenet olivat kuolleet, piilossa tai, kuten Führer, vangittuina. Kun toivon kipinä oli sammunut ja hukkunut vereen, sodanjälkeinen Saksa vajosi takaisin yhteiskunnallisen kaaoksen, taloudellisen rappeutumisen ja kulttuurisen rappion harmaaseen epätoivoon. Tämä oli nyt Hoffmannin kertoman kohtausten näyttämönä tuosta synkästä joulukuusta 68 vuotta sitten...

"Hitler-liikkeen taiteilijat suunnittelivat juhlistavansa joulua Blüte-kahvilassa Blütestraßella *taululla*, jossa oli teksti *Adolf Hitler vangittuna*.

"Minulle annettiin tehtäväksi löytää Hitlerille sopiva kaksoisolento. Sattumalta törmäsin mieheen, joka muistutti häntä hämmästyttävän paljon. Kysyin häneltä, suostuisiko hän osallistumaan tähän *tableau vivant*'iin, ja hän suostui.

"Blüte Cafén suuri sali oli täynnä ihmisiä. Hämmästynyt hiljaisuus laskeutui, kun esirippu nousi ja vankiselli tuli näkyviin puoliksi pimeälle näyttämölle. Pienen kalterisen ikkunan takaa näkyi putoavia lumihuutaleita. Mies istui pienen pöydän ääressä selkä yleisöön päin. Näkymätön mieskuoro lauloi *Hiljainen yö, pyhä yö*.

"Kun viimeisen nuotin jännitys laantui, pieni enkeli tuli selliin kantaen valaistua joulukuusta, joka ystävällisesti asetettiin yksinäisen miehen pöydälle.

"Hitler" kääntyi hitaasti ympäri, kunnes hän katsoi yleisöä kasvoihin. Monet luulivat, että se oli itse Hitler, ja salin läpi kulki nyyhkytys.

"Valot syttyivät, ja näin ympärilläni ihmisiä, joilla oli märät silmät ja nopeasti katoavat nenäliinat."

Lähde: Hoffmann, Burke Co, Lontoo.

Huhtikuun 20. päivä

alkaen Lieselotte

Kansallissosialistit kaikkialla maailmassa juhlivat tänään johtajansa Adolf Hitlerin syntymäpäivää.

Johtaja, joka vuoden 1918 petoksen edessä loi maailmankatsomuksen, liikkeen, johon miljoonat ihmiset kuuluivat. Muistamme johtajaa, joka repi Saksan irti kansainvälisen veljeilyn suosta ja palautti Saksan kansan kansallisen tietoisuuden. Muistamme johtajaa, joka kirkkaan punaisen hakaristilipun alla johti Euroopan arjalaisia kansoja juutalaisten ja bolševikkien hallitsemia aasialaisia laumoja vastaan, joka taisteli kansainvälistä juutalaista kansojen loistajaa vastaan ja joka lopulta joutui juutalaisten, kapitalistien ja bolševistien kansainvälisen salaliiton uhriksi.

Adolf Hitler, kansallissosialistisen Saksan johtaja, arjalaisen maailman johtaja, on kuollut. Hän on kaatunut taistelussa juutalais-bolševikkista maailmanvihollista vastaan. Hänen ruumiinsa lepää valtakunnankansliassa, jossa hän johti Saksan kansan kohtaloa kaksitoista vuotta, jossa hän seisoi viimeiseen sekuntiin asti viholista vastaan. Adolf Hitler ei eronnut eikä antautunut, vaan hän astui Valhallaan Saksan kansan johtajana. Führerin ruumista ei voitu pitää juutalaisten yllyttämää miehitysjoukkoa vastaan. Führer säästyi siten siltä, mitä juutalaiset tekivät Italian kansan Ducelle, joka oli riisuttu ihmismaskistaan.

Valtakunnankanslerinvirasto räjäytettiin, Berghofin rakennus tuhoutui ja Nürnbergin puoluekokouspaikka purettiin. Kaikki muistomerkit tuhottiin, kadut nimettiin uudelleen, puolue toimistot takavarikoitiin, liput ja standardit, univormut, varusteet ja kirjat poltettiin. Kiveäkään ei jätetty kääntämättä, jotta kaikki Adolf Hitleristä, Saksan kolmannesta valtakunnasta, sen suuruudesta ja loistosta muistuttava hävitettäisiin ennennäkemättömän tarkasti.

Nyt kun kaikki se, mikä oli kerran tehnyt kansastamme suuren ja vahvan, oli revitty alas, tuhattu ja hävitetty kansainvälisen rikollisjoukon hallinnon alaisuudessa, uskottiin, että oli tullut aika tehdä Saksan kansasta tämän rikollisjoukon kätyreitä ikuisiksi ajoiksi. Jos tämä verisitei läheisesti yhteen kietoutuneiden loisten ja roistojen joukko uskoo, että tuhoamalla liikkeen aineelliset arvot ja tunnukset, teurastamalla sen johtajat, he ovat hävittäneet sen lopullisesti, niin sanottakoon näille kansainvälisille roistoille: Saksan kansa mieluummin kuolee kuin alistuu taistelematta sellaisen alempiarvoisen rodun orjuuteen, joka on päässyt valtaan keinottelemalla, sodanlietsonnalla ja kansanmurhalla!

NSDAP ei antautunut eikä aio antautua vastakkainasettelussaan kansainvälistä juutalaisuutta vastaan! Se, mitä tapahtui 8. toukokuuta 1945, oli sotilaallis-byrokraattinen pelleily, johon silloinen sotilasjohto joutui alistumaan sen miehitysjoukon painostuksesta, joka oli soluttautunut maahamme omien riviensä petturuuden kautta. Meitä ei kiinnosta lainkaan, mitä ja miten asioista neuvoteltiin 8. toukokuuta 1945. Meidän ei tarvitse käsitellä kansainvälisen oikeuden ja kansainvälisten sopimusten kysymyksiä, jotka ovat joka tapauksessa olemassa vain paperilla tai joita parhaimmillaan tulkitaan voittajalle edullisimmassa muodossa, vaan meidän on taisteltava maamme puolesta vapaasti, meidän on puhdistettava maamme ulkomaisesta vaikutuksesta, meidän on suojeltava

kansaamme veripohjaiselta hajoamiselta. Meidän on poistettava juutalaisten tekijöiden vaikutus, ja viimeisenä, mutta ei vähäisimpänä, meillä on pyhä velvollisuus suorittaa se kunniallinen tehtävä, joka koskee sen rodun saattamista vastuuseen, joka on kahdesti syöksynyt maailman sotaan. Miljoonat ja taas miljoonat miehet, naiset ja lapset ovat 25 vuoden aikana joutuneet kahdesti uhreiksi sivistymättömän rodun kostonhimolle, voitonhimolle ja maailmanhallinnan tavoittelulle.

Sama rikollinen rotu ei epäröi aloittaa kolmatta maailmansotaa, jos sen suunnitelmat maailmanherruudesta vaarantuvat, ja asettaa jälleen kerran miljoonat ihmiset sanoinkuvaamattomaan kurjuuteen. Tunnustamme siksi aivan avoimesti: Tavoitteenamme on estää tällainen katastrofi - keinolla millä hyvänsä.

Mitä tulee juutalaiskysymyksen lopulliseen ratkaisuun Kolmannessa valtakunnassa, minun tarvitsee vain katsoa spekulatioiden, kiskurien ja alamaailman jäsenten joukkoa tajutakseni, että juutalaiskysymystä ei ratkaistu lopullisesti lainkaan. Eläkeläisten pyhiinvaellus ja juutalaissiirtokunnat Yhdysvalloissa, Euroopassa ja Etelä-Amerikassa ovat eläviä esimerkkejä olemattomasta lopullisesta ratkaisusta. Tässä yhteydessä meidän ei tarvitse huolehtia totuuden selvittämisestä tai edes "asiallisesta keskustelusta". Mihin tarkoitukseen? Tehdä palveluksia joillekin maailmankatsomuksellisille moralisteille - luoja tietää, ettei meillä ole aikaa siihen.

On olemassa todistajia siitä, että kolmannessa valtakunnassa ei kaasutettu juutalaisia. Ei ole kuitenkaan olemassa luotettavaa aineistoa, joka todistaisi päinvastaista. Myös Kansainvälisen Punaisen Ristin raportit vahvistavat väitteet juutalaisten inhimillisestä kohtelusta. Mutta jos uskoisimme, että voisimme jälleen sortua tällaiseen virheeseen, se tarkoittaisi, että me kansallissosialistit olemme itse asiassa opettamattomia.

Nyt vastustajamme hyökkäävät maailman kimppuun - kuten he tekivät neljäkymmentä vuotta sitten - demokraattisilla fraaseilla inhimillisyydestä, inhimillisyydestä ja suurisydämisyydestä ja hokevat moralistisia iskulauseitaan. Kysyn näiltä vastustajilta: Missä oli inhimillisyytenne, kun muutitte kukoistavan eurooppalaisen kulttuurimaiseman rauniokasaksi? Missä oli inhimillisyytenne, kun ali-ihmislaumat teurastivat julmasti miljoonia ihmisiä idässä? Lännessä naisemme ja lapsemme kuolivat palo- ja fosforipommien räjähdyksessä. Sadattuhannet puoluetoverit murhattiin vuoden 1945 jälkeen, toiset karkotettiin, tuomittiin tai rampautettiin. Oliko se moraalinne ilmaus?

Lukemattomat eurooppalaiset joutuivat käymään läpi saman koettelemuksen, koska he olivat osallistuneet taisteluun juutalais-bolshevikkista maailmanvihollista vastaan isänmaallisina ja tietoisina eurooppalaisina. Juutalaisten yllyttämä väkijoukko murhasi pelkästään kolmesataatuhatta italialaista ja sataviisikymmentätuhatta ranskalaista. Lukemattomat lukuisat kantavat vielä tänäänkin pahoinpitelyn jälkiä ruumiissaan.

On mielenkiintoista nähdä, miten kansojen veljeyden kansainväliset apostolit puolustautuvat näiden törkeiden rikosten edessä, kun heidät kutsutaan vastuuseen. Vaikka demokraattiset valtiomiehet yrittäisivätkin puhua itsensä ulos tästä tilanteesta millaisilla fraaseilla ja valheilla tahansa, he ja heitä tukeva rotu eivät pääse pakoon kohtaloaan!

Asianomaiset voivat olla varmoja siitä, että tämä ei ole pelkkä fraasi. Kansainvälinen juutalaisuus on ehkä onnistunut huumamaan itsensä ulkoisesti voitettujen kansojen verellä, mutta se ei ole onnistunut romahduttamaan kansallissosialismin älyllistä rakennelmaa. Führer saattoi kaatua taistelussa, ja kaikki liikkeen ideologiset kirjoitukset - kuten kaikki muukin - saatettiin polttaa ja kieltää. Mutta kansallissosialismi on juurtunut syvimpiin syvyyksiin ja on herännyt henkiin. Vaikka johtajamme on fyysisesti kuollut,

hänen henkensä on sitäkin elävämpi. Kansallissosialistisen Saksan johtaja on keskuudessamme, ei ruumiillisessa muodossa, vaan kansallissosialistisen aatteen kautta, jota hän yksin ilmentää.

Mein Kampf -teoksensa, puheidensa ja esseidensä kautta Führer on antanut meille ideologisen, poliittisen ja strategisen perustan, jonka pohjalta meidän on toimittava kautta aikojen.

Poliittisia järjestelmiä perustetaan ja kukistetaan, poliitikkoja tulee ja menee, mutta Führer ja hänen työnsä ovat Saksan kansan ja arjalaisen maailman olemassaolon perusta kaikkien tulevien aikojen ajan!

Huhtikuun 30. päivänä tuli kuluneeksi 33 vuotta siitä päivästä, jolloin Führer ja Suur-Saksan valtakunnan kansleri saneli viimeisen tahtonsa ja testamenttinsa Saksan ja Euroopan SS-joukkojen suojeluksessa valtakunnankansliassa tilanteessa, joka oli muuttunut toivottomaksi omien joukkojensa petturuuden ja pelkuruuden vuoksi, ja kuoli vaimonsa kanssa. Tänään, 32 vuotta Führerin kuoleman jälkeen, meillä on hänen poliittinen testamenttinsa. Tämä Führerimme viimeinen testamentti kertoo hänelle ominaisesta kaukonäköisyydestä ja luottamuksesta.

Kolmekymmentä vuotta sen jälkeen, kun tämä Führerimme viimeinen tahdonilmaisu kirjoitettiin, kansallissosialistinen liike on jälleen noussut tämän viimeisen tahdon mukaisesti. Nuoren sukupolven tukemana Adolf Hitlerin liike on valmis toteuttamaan kuljettajansa tahdon. Kuljettajamme nimissä ja puolesta me murskaamme tämän juutalaisen "Jugoslavian liittotasavallan" kokonaisuuden Euroopan sydämessä ja hävitämme sen kannattajat juurineen. Rakennamme neljännen pyhän saksalaisen valtakunnan, joka on kunnian, loiston, suuruuden ja oikeudenmukaisuuden valtakunta, ja siten täytämme Führerimme tahdon - kansallissosialistisen liikkeen säteilevän uudelleensyntymän.

Vannomme teille ikuista uskollisuutta Adolf Hitlerille kuolemaamme saakka. Vannomme teille, Führer, ettemme lepää emmekä lepää ennen kuin viimeinen tahto on täytetty. Fanaattisella päättäväisyydellä me kansallissosialistit toteutamme viimeiset käskynne ja saatamme kuolemastanne ja miljoonien arjalaisten kuolemasta vastuussa olevat oikeuden eteen. Olemme valmiita kuolemaan mieluummin kuin rikkomaan tätä valaa.

Tällä hetkellä näemme itsemme solidaarisessa yhteisössä kaikkien kansojen kansallissosialistien legioonien kanssa. He kaikki ovat tunnustaneet: Joko kansainvälinen juutalaisuus anastaa maailmanherruuden ja kaikki arjalaiset kansat tuhoutuvat tai arjalaiset kansat pääsevät eroon juutalaishallinnostaan. Me, joilla on Adolf Hitler johtajanamme, emme salli, että meidät eliminoidaan vapaaehtoisesti ja ilman taistelua! Saksan kansa menehtyy mieluummin kuin joutuu kansainvälisen kiskurijoukon helmaan! Kansa, joka ei ole valmis puolustamaan vapauttaan jatkuvasti ja jatkuvasti tai joka ei kykene taistelemaan sen puolesta uudelleen, on menettänyt olemassaolo-oikeutensa!

Führer ei ole koskaan jättänyt epäilystäkään siitä, että vastakkainasettelu kansainvälisen juutalaisuuden kanssa on olemassaolon, elämän kysymys. Kulttuurimuistomerkkimme raunioilta Adolf Hitlerin liike on noussut uudestaan jatkamaan taistelua Saksan vapauden, Euroopan yhtenäisyyden ja arjalaisen kansojen yhteisön puolesta. Seuraavat vuodet tuovat päätöksen.

Sekä vastustajiemme että ystäviemme ja kannattajiemme pitäisi olla selvillä yhdestä asiasta: meille ei ole olemassa sellaista asiaa kuin antautuminen. Sanaa ei ole olemassa

meille. Meille on joko voitto tai tuho, vaihtoehtoja ei ole. Jos me häviämme tässä taistelussa kansojen vapauden puolesta, vastustajiemme rivit harvenevat huomattavasti.

Me emme tunne antautumista emmekä antautumista, me tunnemme vain velvollisuutemme täyttämisen Führeriä, kansaa ja isänmaata kohtaan. Führerimme elämä ja kuolema velvoittavat meidät fanaattiseen kuuliaisuuteen ja sitoutumiseen kansallissosialistiseen aatteeseen.

"Hitlerin työ ja tehtävä ovat pyhä perintö tuleville sukupolville. Meillä, jotka olemme vielä elossa, on velvollisuus jatkaa taistelua." Kenttämarsalkka Schörner.

alkaen: *NS KAMPFRUF* #25, maaliskuu-huhtikuu 1978 (89)

Adolf Hitler:

Itsensä uhraamisen johtaja

Michael Storm

Kansallissosialismia, kuten kaikkia vallankumouksellisia liikkeitä, ruokkii uhrautuminen. Liikkeemme on ainutlaatuinen, koska johtajamme ei näyttänyt esimerkkiä uhrautumisesta ainoastaan poliittisen valtataistelun aikana, vaan koska hän teki niin koko elämänsä ajan.

Kun Hitler oli vielä nuori, hän jätti orvoneläkkeensä nuoremmalle sisarelleen Paulalle ja lähti sitten omille teilleen selviytyäkseen vihamielisessä maailmassa, jossa jokapäiväinen leipä oli hankittava kovalla työllä. Tämä varhainen esimerkki muiden tarpeiden asettamisesta omien tarpeiden edelle säilyi koko hänen elämänsä ajan.

Ensimmäisen maailmansodan aikana Hitler jakoi tavallisten sotilaiden kurjuuden. Hänen rykmenttinsä vuoti kuiviin rintamalla. Kun rykmentin vahvuus väheni, jokaiselta mieheltä vaadittiin enemmän. Kukaan ei koskaan tehnyt enemmän kuin Hitler. Hän ilmoittautui aina vapaaehtoiseksi erityistehtäviin, otti vastaan vaarallisimpia tehtäviä ja vältti kuoleman täpärästi kymmeniä kertoja. Hän näytti tuovan Saksalle voiton yksin tahdollaan. Kun hänen tuli aika ottaa ansaittu lepo ja loma, hän kieltäytyi siitä ja jätti tämän hengähdystauon erälle naimisissa olevalle miehelle, jotta hän voisi viettää aikaa kotona perheensä kanssa.

Selkään puukotuksen ja Saksan nöyryyttävän tappion jälkeen Hitler vannoi omistavansa elämänsä Saksan ylösnousemukselle ja Versaillesin sopimuksen kumoamiselle. Noina taisteluvuosina hän koki vielä suurempia vastoinkäymisiä kuin nuoruudessaan.

Hänen vaatetuksensa olivat niin huonot, että erään puolueen jäsenen oli lahjoitettava Führerille puku, jotta hän voisi mennä teollisuusjohtajien kokoukseen. Hän ei ainoastaan elänyt niin vaatimattomasti, jotta jokainen penni menisi taisteluun, vaan hän oli myös joutunut luopumaan suuresta unelmastaan (tai ainakin hän ajatteli niin tuolloin) ryhtyä koskaan taiteilijaksi tai arkkitehdiksi.

Aineelliset uhraukset eivät olleet ainoa asia, jota puolue vaati johtajaltaan. Hitler valitti usein, ettei hän voinut nauttia kodikkaasta kodista ja perheensä hyvinvoinnista, koska hän ei voinut mennä naimisiin, sillä hän oli naimisissa koko Saksan kanssa. Mikä vielä pahempaa, hän ei koskaan kokenut isäksi tulemisen iloa, koska se olisi ollut epäoikeudenmukaista hänen lapsiaan kohtaan, sillä esimerkiksi hänen jalanjäljissään kulkeminen olisi ollut heille liian suuri taakka.

Kun sota eteni Saksaan, Führerin oli luovuttava unelmastaan kaupunkiensä jälleenrakentamisesta. Sitten hän puki univormunsa ylleen ja kieltäytyi riisumasta sitä ennen kuin voitto oli saavutettu. Hän työskenteli kellon ympäri ja hänen työmääränsä kasvoi. Hänen päämajaansa, "Sudenpesä" Rastenburgissa, sijaitsi soisessa metsässä, jossa oli kesällä liian kuuma ja talvella liian kylmä. Hänen henkilökuntansa piti siellä työskentelyä ilottomana ja saattoi tuskin odottaa, että hänet siirrettäisiin Berliiniin tai Pariisiin ja Führer jäisi sinne - taistelemaan Saksan puolesta ilman viihdettä, kirkkaita

valoja tai voiton makeita hedelmiä.

Führerbunkerissa keväällä 1945 Führer katosi sotilaskokousten aikana muutamaksi minuutiksi ihailemaan niiden ainutlaatuisten kansallissosialististen kaupunkien malleja, joiden rakentamisesta hän haaveili sodan jälkeen, mutta tiesi liiankin hyvin, ettei niitä rakennettaisi hänen elinaikanaan.

Kun neuvostoliittolaiset kranaatit räjäyttivät kaupungin, hän sanoi Waffen-SS:n kenraali Leon DeGrellelle, että jos hänellä olisi ollut poika, hän olisi halunnut, että hänestä tulisi DeGrellen kaltainen, mutta nyt oli hänen ja Hans-Ulrich Rudelin tehtävä innostaa tulevaa saksalaisnuorisoa sankaruudellaan. Führer sanoi, että hän tekisi lopullisen uhrauksen Saksan puolesta eikä juoksisi karkuun, vaan taistelisi vihollista vastaan katkeraan loppuun asti ja riistäisi sitten demokraateilta ja bolshevikilta juutalaisten riemun, ei vain tuomitsisi häntä oikeudessa vaan myös silpomalla hänen ruumiinsa, ja niin hän taisteli eteenpäin, kunnes "Untermenschen" oli vain muutaman metrin päässä, ja kiipesi sitten ylös Valhallaan.

Adolf Hitler oli mies, joka uhraisi itsensä, jopa koko elämänsä, kansansa puolesta. Kansallissosialismiin kuuluu olennaisena piirteenä suuri hyveellisyys, kuten yksittäisen ihmisen uhrautuminen suuren asian puolesta. Siksi yksi kansallissosialisti merkitsee enemmän kuin sata demokraattia tai republikaania. Tämä tekee meistä niin vahvoja ja niin pelättyjä.

Nuorena SA-miehenä tein 48 tuntia viikossa töitä tehtaassa, lahjoitin koko palkkani puolueelle, pidin puolueen päämajan siistinä, hoidin toimistotyöt, keräsin allekirjoituksia vetoomuksiin, kokkailin aterioita, tein tv-haastatteluja ja joskus pidin hauskaa katutappeluissa maan pohjasakan kanssa. Useimmat niin sanotut "reilun sään" kansallissosialistit olivat vaikeasti löydettävissä, kun oli kyse työn tekemisestä tai rahan lahjoittamisesta. Siksi en ollut yllättynyt siitä, että heitä ei erotettu liikkeestä tappo- tai pommiuhkausten vuoksi, vaan siksi, että he eivät olleet tarpeeksi sitoutuneita kansallissosialismiin. He halusivat "pitää hauskaa" ja tehdä muista tovereista uhreja. Nämä hölmöläiset poistuivat puolueesta suhteellisen nopeasti, ja joka kerta, kun näin tapahtui, me vahvistuimme.

Führerin uhraukseen verrattuna minun rahani, hieneni ja vereni ovat melko vähäpätöisiä uhrauksia. Liikkeemme on kuitenkin nykyään täynnä tovereita, joiden uhraukset tekevät heistä sankareita: todellisia kansallissosialisteja, kuten Reinhard Sonntag, joka joutui antamaan henkensä muutama vuosi sitten, ja Gottfried Küssel, joka vietti kaksi vuotta vankilassa (ja jolla on vielä kahdeksan vuotta jäljellä), sekä monia, monia muita, joita ei voida turvallisuusyöstä mainita tässä yhteydessä ja joita ilman te ette pitelisi tätä lehteä kädessänne ja lukisi tätä artikkelia.

Me kansallissosialistit arvioimme miestä tai naista vain yhden asian perusteella, nimittäin sen, kuinka paljon he uhraavat itsensä voittomme puolesta. Kuinka älykkäitä he ovat (tai luulevat olevansa), kuinka rikkaita he ovat, kuinka paljon he väittävät olevansa hyviä taistelijoita tai kuinka paljon olutta he osaavat juoda, mikään näistä ei merkitse mitään... vain se, kuinka paljon ihminen antaa itsestään!

Jokaisen meistä - myös sinun ja minun - on kysyttävä itseltämme tämä tärkeä kysymys!
Heil Hitler!

Alku

Jyrisevä taistelun raivo jyrää Flanderin läpi. Läpi Flanderin huokaa suuri kuolema. Panssaroitu kuolema on vapaana! Rikkinäinen maa vapisee vuoden 1918 puolustustaistelussa. Tuli vyöryy suppiloiden ja kuoppien yli. Englantilaiset joukot epäonnistuvat hyökkäyksessä Mochen kukkuloille Cominesin lähellä. Amerikkalaiset myrskyaallot romahtavat kentän harmaan puolustustahdon harvoille kallioille. Panssarilaivueet ajavat itsensä hengiltä saksalaisen sankaruuden kallioilla.

Konekiväärien jylinän läpi haupitsit haukkuvat, tykit rysähtävät, miinat jyrisevät, alasampuvien lentolaivueiden tulenkatku räiskyy. Veri lannoittaa maan, joka haisee ruutihöyryltä ja jossa kuolleet eivät enää löydä kuoleman rauhaa. Uhrien hecatombeista kohtalo kasaa sankaruuden muistomerkin ja lähes epätoivoisen ihmiskunnan kammottavan tuskan.

Maailma oli liittoutunut vihaan. Tuho! Tuho! se pauhaa heidän tykkiensä kuumista putkista...

Se oli etupuoli!

Hajallaan suppiloissa ja juoksuhaidoissa makaavat rykmenttilistan sankarit, M.-G:n luona, kiväärin kädessä, painautuen kuohkeutuneen maan uurteisiin; vertavuotavina, mutta yhä taistellen, kiroillen, mutta periksi antamatta!

Lokakuun 19. päivän ilta 1918 laskeutuu Flanderin ylle, maan, joka on kipeä kuin kuolema, mutta kuolema ei silti nuku. Se leimahtaa yhä, keltapunaista ja pauhaten, aineellisen taistelun raivoava tuli. Joukot ovat uupuneita, märkiä ja mudan peittämiä, väsyneitä ja nälkäisiä. Hajallaan olevat miehet kiipeävät ulos saksalaisten juoksuhaidoista ja kompuroivat hätäisesti suppilosta suppiloon selustaan: Essenholer! Ja vihollinen kaksinkertaistaa tulituksensa.

Kolme muskettisoturia, rykmentin esikunnan merkkimiehet, jahtaa kuolemaa. Jossain maaston perällä on hylätty tykistön kaivanto. Siellä pitäisi olla kenttäkeittiö. Hyppäämme rautarakeen läpi.

Värikkäiden rakettien tahdonilmaisut vilisevät rintamien välissä. Lopulta he törmäävät patruunahylsyihin ja tyhjiin hylsykoreihin. Heidän edessään seisoo bunkkerin lohko. Ruokailuvälineet kolisevat. Kenttäkeittiön suojiin päästään. Kolme muskettisoturia huokaisee helpotuksesta!

Mutta vihollisen patterit raivoavat jälleen. Isku toisensa jälkeen salamat repivät maata auki. Puu- ja rautaromua vyöryy mudasta ylös ja syöksyy suojan kattoon. Varttitunti kuluu varttitunnin jälkeen. Mahdotonta päästä nyt takaisin. Sotilaat kyyristyvät odottamaan bunkkerissa. Ja oikealla ja vasemmalla, heidän edessään ja takanaan raivoaa julmimman tuhoamistekniikan vaikutus teräskylvyssä. Kolme baijerilaista muskettisoturia on lukittu tykinpiippujen mielivaltaan maakuoppaan, eikä heidän henkensä ole enää kiinni heidän rohkeista teoistaan ja omasta tahdostaan, vaan ainoastaan sattuman turhuudesta ja joidenkin englantilaista vihollista vastaan taistelevien saksalaisten pattereiden perässä olevien tykkimiesten velvollisuuksien täyttämisestä.

Tällaiset tunnit maailmansodan rintamilla vaativat kokonaisia miehiä. Ja vaikka jotkut tunsivatkin kauhua ja epätoivoa, tässä puoliksi hautautuneessa kaivannossa Mochen lähellä Flanderissa istui 19. lokakuuta 1918 yönä yksi mies, joka oli voittanut tämän

epätoivon, sotamies, sanansaattaja, mielteliäs mies, hyvä toveri. Hän voitti itsessään sen, mikä joskus sai muut vapisemaan. Hän oli nyt ollut kentällä neljä vuotta, täällä Flanderissa hän oli kerran läpäissyt tulikasteensa ja sen jälkeen hän oli kulkenut läpi vaikeuksien ja kuoleman sankaruutensa vapaaehtoisuudessa. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, nämä olivat vaikeita taisteluita, jotka hän oli elänyt läpi. Kun kaikki olivat epätoivoisia, hän pysyi pystyssä; kun muut kiroisivat, hän pysyi hiljaa. Kun he luhistuivat uupuneina, hän teki velvollisuutensa, kyllä, enemmänkin: hän puolusti tovereitaan ja kohtasi heidän sijastaan teräksisen kuoleman taistelun helvetissä. Rykmentin esikunnan merkinantomiehet tunsivat hänen kehotuksensa - eteenpäin - eteenpäin, kun käskyjä oli vietävä eteenpäin sulkutulta pitkin. Kun hän lähti hyppäämään, hätkähtäen raivokkaan tuhon suojasta: "Mennään!" hänen äänensä kuului lujana. Hänellä ei näyttänyt olevan hermoja, ja kun muut menettivät hermonsä, hän katsoi heitä suurilla kirkkailla silmillään, jolloin he rauhoittuivat ja jatkoivat taistelua.

Kun hän vietti harvinaiset lepotunnit heidän kanssaan rintaman takana, hän puhui innostuneena rakkaudesta, jonka nimi oli Vaterland! Hän puhui voiton itsestäänselvyydestä ja siitä kohtalosta, joka Saksalla jonain päivänä olisi, koska sillä oli takanaan kohtalo, jota sillä ei tarvinnut olla.

He eivät ymmärtäneet häntä, he pudistelivat päätään, kun hän puhui noin. Mutta siitä huolimatta he aistivat hänen sanoissaan jotakin uuden suuren totuuden kaltaista. Se pelotti heitä, teki heidät avuttomiksi ja sai heidät nauramaan.

"Jonain päivänä - paljon myöhemmin - sinä ymmärrät minua!" hänellä oli tapana sanoa. Hälytys, käsky uuteen komennukseen, lopetti usein tällaiset keskustelut, ja silloin korpraali, merkkimies, astui takaisin riviin.

Nyt he kolme istuivat täällä rapistuvassa suojassa. Tunti toisensa jälkeen kului, eikä vaikeuksille näkynyt loppua.

Sitten yhtäkkiä, kauan odotetusti, kuolevan kranaatin tulenvalo välähtää bunkkeriin. Räjähdyksellä työntää ihmiset maahan, sekoittaa maan, lamaannuttaa sokissa. Suora osuma on kuollut suojapaikan sisäänkäynnin kohdalla. Kaikki on tapahtunut silmänräpäyksessä.

Sitten, sivistyneen aikamme sodankäynnin pirullisin julmuus, se kulkeutuu pois näkymättömissä pilvissä: kaasu!

Kun toinen hyökkäys raivoaa edessä olevissa juoksuhaudoissa, täällä kaivannossa miehet kamppailevat syövyttävän kuoleman kanssa, joka syö heidän keuhkojaan ja silmiään. Hyökkäys rummuttaa edessä. Kaivannossa yö ajelehtii loputtomasti...

aamuyöllä sotamies kompastuu tämän taistelun taistelukentälle. Muutamaa päivää myöhemmin sairaalajuna rullaa kohti kotia. Vaunussa, ammuttujen, väsyneiden taistelijoiden vieressä, makaa sokea sotilas, eilinen merkkimies,... mietiskelevä.

Hän, joka taistelujen äärettömyydessä ei terveillä silmillään nähnyt kuin oman osuutensa juoksuhaudasta ja sen surkean pienen suppilokentän, jolla kuolema oli turhaan yrittänyt riistää häneltä elämää ja käskyjä taisteleville joukoille, tulee nyt - sokeana miehenä - näkeväksi. Hänen ympärillään on yö, mutta hänen sydämessään loistaa pyhän tulemisen liekki, ja hän - sokea mies - näkee nyt lopullisella kirkkaudella tämän liekin valossa sen maailman tapahtuman äärettömän laajuuden, joka alkoi verellä ja päättyy verellä. Hän näkee kansansa kohtalokkaan kaipauksen, näkee kokonaisen maailman tuskan ja kurjuuden. Kyllä - hän näkee tien lunastukseen!

Ja kun punainen kuola tahraa valtakunnan vaakunan, kun kapina repii pelkuruuden

riekaleet, tässä miehessä kypsyy tahto: tämän sodan veri ei ole valunut turhaan. *Paremm*an voiton kunniaseppeleen Saksa kiinnittää jonain päivänä uuden kansansa uusiin lippuihin!

Tämä oli sokean sotilaan hiljainen vala, ja niin kansallissosialistisen liikkeen historia alkoi 9. marraskuuta 1918 Pasewalkin sotilassairaalassa.

Mies lähti täältä ja ryhtyi rumpaliksi, ja missä tahansa hän muodosti ihmisistä uusia saksalaisia, he nostivat kätensä uuden uskonsa merkiksi, aivan kuten muinaiset nostivat keihäänsä tervehtiessään herttua, johtajaa.

- Kurt Jeserich

Amerikasta palanneen Führerin sodanaikaisen toverin Ignatz Westenkirchnerin tietojen mukaan.

Lähde: *Der Schulungsbrief*, maaliskuu 1934.

Adolf Hitler

maailmansodassa

Führerin rintamatoverit 1914-1918 raportti

10. lokakuuta 1914 siirryin kentälle länsirintamalle "List"-rykmentin kanssa, johon myös Hitler kuului. Flanderista tuli ensimmäinen taistelualueemme. Mutta vasta vuonna 1916, keskellä kiivaita materiaali- ja taisteluita, tapasin Adolf Hitlerin henkilökohtaisesti. Olimme molemmat siihen mennessä selvinneet sodasta vahingoittumattomina. Eräänä iltana makasimme yhdessä autiossa tykkiasemassa, kun vihollinen tulitti raivokkaasti ja villisti. Sitten meille annettiin kaasua. Tykistötuli jyräsi asemaamme koko yön. Luulimme, että kaikki oli mennyt hyvin, kun huomasimme aikaisin aamulla: Hitler oli menettänyt näkönsä. Hän itse sanoi, ettei nähnyt enää mitään ja piti käsiään kipeiden silmiensä päällä. Sitten hänet vietiin takaisin sotilassairaalaan.

Muistan selvästi erään kokemuksen, joka todistaa Hitlerin henkilökohtaisesta rohkeudesta sodan aikana. Se tapahtui Epagnyn lähellä. Etenemällä Adolf Hitler joutui kulkemaan metsäisen rinteen läpi, jossa joukkojen räjäyttämät ranskalaiset olivat jääneet loukkuun. Heidän kypäränsä työntyivät juuri ja juuri maakuoppien reunan yli. Adolf Hitler tunnisti heidät lasin läpi, veti pistoolinsa esiin, viittoi kädellään taaksepäin, ikään kuin hänen toverinsa olisivat tulossa hänen takanaan, ajoi ymmällään olevat ranskalaiset - kaksitoista miestä - ulos asemistaan ja toi heidät komentokeskuksen luo.

Adolf Hitler puhui Saksan poliittisesta tulevaisuudesta usein yksinäisinä tunteina. Ennen kaikkea häntä masensi valtakunnan valtiollinen pirstaloituminen, tunnettu monivaltiojärjestelmä. Hän vertasi kerran Saksan pienten osavaltioiden paljoutta paperinpalasiin, jotka hän oli ripustanut naruun. Hän selitti, että mikä tahansa tuulahdus voisi pyyhkäistä ne pois. Jos yksittäiset arkit kuitenkin sidottaisiin yhteen nipuksi, voimakas tuulahdus ei voisi puhaltaa niitä pois. Jopa yksinkertaisimmat meistä ymmärsivät, mitä hän yritti sanoa.

Ignaz Westenkirchner

Aineellisessa taistelussa

Läntinen armeija saa joukkojen vahvistuksia, sillä idässä on vapautettu huomattavia yksiköitä. Vain ne, jotka ovat seisoneet täällä vuosia aineellisten taistelujen rumputulella, ne, jotka kuivuneen mudan ja veren kuorruttamina tuntevat keuhkoissaan kaasun aiheuttaman kirvelyn ja jotka päivästä toiseen - sirpaleiden repimät haavat ovat tuskin arpeutuneet - juoksevat kuoleman kanssa kilpaa keihästulen verhojen läpi ja juovat ahnaasti suupielet kahvivettä tai ottavat kuivaa leivänkuorta parhaasta kakusta.

Baijerin 6. reservidivisioonan 16. reservijalkaväkirykmentti, joka tunnetaan nimellä "List", taistelee Soissonsissa, vaikka se on alipäällystetty, veren ja ammusten heikentämä,

ollut seitsemän viikkoa ilman tuoretta liinavaatetta, uuvuttanut itsensä valtavilla marssimatkoilla ja haluaisi sateen kastelemana jäädä rauhaan. He olivat todellakin uupuneita, mutta he olivat itse asiassa reservinä 7. ja 1. armeijan oikean siiven takana.

Ja todellisuudessa 26. toukokuuta illalla he olivat etulinjassa, koska he lähestyivät oikealle kääntymistä ja heidän piti nyt rullata vihollinen ylös. Ailettestä he katsovat kohti Aisnea. Heidän komentajansa nimi on Anton van Tubeuf ja hän on majuri. Hän on tämän rykmentin yhdeksäs johtaja, ja hän johtaa nyt "Listeriä" viiden päivän ajan ja ottaa muut divisioonan yksiköt mukaansa kuuluisan ja pahamaineisen Chemin des Damesin yli.

Koko rykmentti aivastelee niin kauan kuin se juoksee ja taistelee, sillä kaasu, jota tykistö on ampunut, on raskaasti maassa. Siellä on jyrkkiä vuoria, jylhiä kukkuloita ja noitatussipaikkoja, jotka ovat sirpaleiden ja tulen peitossa, silputtuja puun juuria ja oksia, jotka on piikitetty tuhkaksi palaneeseen maahan. Miinanheittimien, konekiväärien ja ammusten yli on käveltävä, jotta ne saadaan paikoilleen. Ja täällä koko ilma pauhaa ja sihisee ja vilisee jatkuvasti kaikenkokoisista ja -kappaleisista tulikuumista raudoista. Puhelinlinjoista rykmentin esikunnasta pataljooniin ja pataljoonien välillä ei ole mainintaa. Komentojen välittämisessä signaalimies on ylivoimainen. Melkein unenomaisella varmuudella hän juoksee ja hyppää ulos suppilosta ja syöksyy huohottaen reikien, palkkien ja ruumiiden yli, teräksen, tulen, maan ja savupilvien tornimaisten suihkulähteiden törmäysten välissä, teräskranaattien torvisorviparvien helvetillisessä surinassa. Jos hän ei onnistu saamaan viestiään tai käskyään kuoleman polttavan sekamelskan läpi oikealle miehelle, koko johto menee hukkaan, ja tämän eteenpäin työntyvän, kieppuvien taistelijoiden kiilan rautainen tahto murtuu tehottomaksi. Johtajien ohella hän kantaa nyt tämän taistelun kohtaloa ja lopputulosta päässään, taskussaan, näppäryydessään ja rohkeudessaan.

Viiden päivän ajan raivoaa julma sota kaikissa ilmenemismuodoissaan, ja - kuten niin usein ja kuinka usein silloinkaan - rykmentin väsymättömin, rohkein, pelottomin reportteri juoksee, hyppää, raportoi, vastaanottaa, juoksee esikunnasta huipulle, pataljoonasta komentajalle.

Viiden päivän kuluttua rykmentti oli vyöryttänyt 23 kilometrin levyisen vihollisen rintaman sivusta, tunkeutunut kiivaasti läpi ja ottanut laskelmien mukaan 400 vankia, 16 tykkiä, 100 konekivääriä, 4 moottoriajoneuvoa, 15 ammusvaunua ja pioneireileirin.

"Yksittäisten johtajien saavutusten lisäksi suurin kunnia hyökkäyksen loistavasta toteutuksesta on annettava rykmentin lähettiläille", sanoi R.I.R. 16:n komentaja, joka tunnetaan nimellä "List", Anton zu Tubeuf.

Kesäkuun 1. päivänä 1918 rykmentin komentaja saa kunniaksi Max Josefin sotilasristin. Ja 4. elokuuta uusi Max-Josef-Ritter von Tubeuf kiinnittää sotamies Adolf Hitlerin rintaan rautaristin 1. luokan, korkeimman ja harvinaisimman juoksuhaudoissa miehelle myönnettävän kunnianosoituksen.

W. L. Diehl

Suora osuma komentopaikkaan

Keskipäivän aikoihin viestimiehet antavat uuden hyökkäyskäskyn. Adolf Hitler on jälleen paikalla, lannistumatta ja väsymättä suorittamassa vaarallista tehtäväänsä. Hän otti usein vapaaehtoisesti vastaan vaikeimmat kävelymatkat jonkun toverinsa puolesta, aina luodinsateen piiskaamalle rintamalinjalle asti.

Kello 1.30 käynnistetään toinen hyökkäys tykistön tuella. Avoimessa maastossa

etenevien tappiot olivat jälleen hirvittävät. Vain muutamat onnistuvat murtautumaan ensimmäisiin vihollisen kuoppiin pistimet nyrkissä, ottavat vankeja, ja siihen se sitten jääkin. Toinen pataljoona yritti turhaan tulla edellä rynnäkkeiden toveriensa avuksi. Johtaja, reservin luutnantti Schubert, kaatuu ensimmäisen hyökkäyksen aikana.

Nyt rykmentin komentaja, everstiluutnantti Engelhardt, menee henkilökohtaisesti metsän pohjoisreunaan. Hän orientoituu kiikareilla tilanteeseen ja etsii sopivimman paikan vihollisen murtautumiselle. Mutta valppaat silmät ovat jo huomanneet hänet. Jyrisevä konekiväärituli osuu häneen, silpoo pensaita oikealla ja vasemmalla, iskeytyy runkoihin, ja kimmokkeet sinkoilevat ilmassa. Adolf Hitler ja sotamies Bachmann hyppäävät eteenpäin ja peittävät hänet ruumiillaan. Komentaja, joka on estynyt tähtystämään, kysyy Hitleriltä hämmästyneenä: "Miksi?" - "Emme halua menettää rykmentin komentajaa toista kertaa", on vaatimaton vastaus. Komentaja kiittää häntä hiljaisella kädenpuristuksella, ikään kuin se olisi itsestäänselvyys.

17. marraskuuta: Vihollisen tykistötoiminta. Puoli tuntia sitten prikaatin komentaja, ylhäisyys Grossmann, antoi henkilökohtaisesti käskyn vapauttaa verille vuotanut Listin rykmentti. "Huolehtikaa, että pääsette takaisin", hän käski everstiluutnantille lopuksi. Osa komppanianpäälliköistä on jo saapunut rykmentin esikuntaan vastaanottamaan tätä käskyä. Tilanpuutteen vuoksi Adolf Hitler ja hänen toverinsa joutuivat poistumaan hetkeksi kaivannosta. Sitten - kello on pian kahden jälkeen - se sihisee taas. Valtava rysähdys - suora osuma keskelle rykmentin komentopaikkaa.

Adolf Hitler on yksi ensimmäisistä, jotka ryntäävät apuun. Hänen edessään on kauhistuttava näky.

Puhelinkonstaapeli Kreitmaier, apulaisupseeri Wimmenauer ja yksi upseeri makaavat kuolleina raunioiden alla. Vakavasti haavoittuneita ovat konstaapeli Ostberg, rykmentin komentaja, apulaisupseerit Oberer ja Martin. Hänen silmänsä etsivät yhä jumaloitua komentajaa. Onko hänkin kuollut? Sitten hän näkee everstiluutnantin lyhyhistyvän taaksepäin ja kuulee tämän mutisevan: "Halusin vain palvella maatani!".

Adolf Hitler on hänen rinnallaan yhdellä loikalla. Niin on myös toveri Bachmann. Komentajan vasen käsi roikkuu alaspäin silvottuna, hänen oikea jalkansa on punainen verestä - sirpale on lävistänyt päävaltimon, verenhukka on suuri, vain nopea apu voi pelastaa tilanteen Hitler ei mieti kahta kertaa, hakee nopeasti sammuksensa, asettaa sen jalan ympärille syvän haavan yläpuolelle ja kietoo sen puhelinlangalla, jotta runsas verenvuoto saadaan pysäytettyä. Se toimii, hätäside on taitava ja täyttää tarkoituksensa.

Rykmentin toveri

Merkin antaja

Yön aikana jouduin käymään kahdesti raportoimassa III pataljoonalle, joka oli Roeux'n eteläosassa. Hitler, raportoiva upseeri, oli kanssani. Pystyimme käyttämään Biachen rautatien leikkausta tervetulleena suojana lyhyen patkän ajan. Pian jouduimme kuitenkin jättämään sen ja siirtymään avoimeen maastoon. Polku johti meidät kahden tykin ohi. Heti kun olimme niiden lähellä, vihollinen otti meidät vastaan murhaavalla tulella. Tajusimme heti, että meidät oli tähtystetty. Tämä ammusten tuhlaukseen ei tietenkään kohdistunut pelkästään meihin, vaan ennen kaikkea tykkeihin, joita englantilaisen on

täytynyt epäillä sillä hetkellä erityisen aktiiviseksi. Jos olisin ollut yksin, olisin epäröimättä mennyt suojaan. Kukaan ei olisi voinut syyttää minua siitä. Laadittavassa raportissa ei ollut mitään mainintaa taisteluista sijoitettujen pataljoonien välillä. Jos se olisi saapunut tuntia tai useampia tunteja myöhemmin, siitä ei olisi ollut pienintäkään haittaa. Seuralaiseni oli toista mieltä. Hän yritti päästä noitavainuista nopeasti pois ilman pienintäkään viivytystä, tietenkin hyödyntäen kaikki mahdollisuudet suojautumiseen.

Toimittajat joutuivat usein liikkumaan avoimessa paikassa vihollisen voimakkaimman tulituksen alla, kun taas minulle tällainen liikkuminen oli uutta, vaikka olin ollut vuosia juoksuhaudoissa. En tietenkään voinut olla liian ujo ja minun oli pakko seurata. Ja se oli hyvä. Pääsimme molemmat ehjin nahoin pois vaaravyöhykkeeltä.

Palatessamme takaisin olimme tuskin päässeet taas lähelle tykkejä, kun vihollisen loitsu alkoi uudelleen. Tietenkään tätä toukokuistakaan ei ollut pysäyttävää, ja pääsimme suojaavalle rautatien leikkaukselle vahingoittumattomina, vaikkakin hikisenä.

Arrasin taistelun kahtena seuraavana toimintakautena sain vielä useita kertoja saattajaksi viestimies Adolf Hitlerin, ja joka kerta selvisimme vahingoittumattomina.

Näinä päivinä minulla oli epämääräinen tunne, että kyseinen toimittaja oli erityisen onnekas, ja oli luonnollisempaa, että ajattelin myös olevani vähemmän vaarassa hänen seurassaan.

Raportti rintamatoverilta

Tuntematon sotilas

Komentajan puheen aikana - hän puhui tilanteesta ja aseman laajentamisesta - verho avautui, ja Hitler astui sisään, osoitti kunnioitustaan niin hyvin kuin pystyi luolan matalan korkeuden vuoksi ja luovutti kirjallisen raportin. Komentaja kävi sen läpi keskeyttämättä puhettaan ja antoi merkkimiehelle merkin, että hän voisi poistua. Mutta kun verho oli sulkeutunut hänen takanaan, majuri keskeytti puheensa ja sanoi heti sen jälkeen korottaen ääntään ja osoittaen sisäänkäyntiä: "Jos lähetän tämän viestimiehen, tiedän, että tehtävän suorittaa yhtä hyvin kuin rykmenttini paras upseeri." Hän sanoi: "Jos lähetän tämän viestimiehen, tiedän, että tehtävän suorittaa yhtä hyvin kuin rykmenttini paras upseeri".

Olimme ymmärrettävästi hämmästyneitä tästä kehusta. Jos majuri von Tubeuf oli jo pitkään ollut meille tuttu johtaja, joka vain hyvin harvoin antoi vaatimattomia kehuja, tätä kehua oli arvostettava aivan erityisellä tavalla, sillä se koski sotilasta, jonka nimeä komentaja tuskin tiesi.

Luutnantti Adolf 'Meyer

alkaen: SS *Leitheft*, numero 12, 1943.

Tunnustus

Me uskomme Adolf Hitleriin,

kansamme kuolematon johtaja,
ainutlaatuinen ennakkoinnin lahja,
kaikkien aikojen suurin persoonallisuus,
Hän elää sydämissämme tänään ja ikuisesti.

Me uskomme hänen pyhään asiaansa,

Kutsutaan *New Orderiksi*,
arjalaisen kohtalon täyttyminen
elämän ikuisten lakien mukaisesti,
lajimme toivo ja tulevaisuus maapallolla.

Uskomme hänen liikkeeseensä,

hänen uskollinen, jakamaton kannattajakuntansa,
joka kantaa hänen nimeään
hänen tahtonsa välineenä,
sankareiden ja marttyyrien vihkimä
- *ikuinen tie pelastukseen.*

HEIL HITLER!

Ajattele sitä!

kirjoittanut Adolf Hitler (1923)

Kun äitisi vanhenee
Ja sinä olet vanhentunut,
Jos mitä ennen oli helppoa ja vaivatonta,
on nyt tullut taakka,
Kun hänen rakkaat, uskolliset silmänsä
En enää näe elämää niin kuin ennen,
Kun heidän väsyneet jalkansa
En halua enää kantaa niitä kävellessä -
Sitten ojenna kätesi tukemaan häntä
Seuraa heitä iloisin mielin -
Tulee hetki, jolloin itket häntä
on saatettava teidät viimeiseen käytävään asti!

Ja jos hän kysyy sinulta, vastaa hänelle,
Ja kysy häneltä uudelleen, sinäkin puhut!
Ja kysy häneltä uudelleen, vastaa hänelle,
Ei kiihkeästi, lempeän rauhallisesti!
Ja hän ei oikein ymmärrä sinua
Selitä kaikki hänelle iloisesti;
Hetki on tulossa, katkera hetki,
Koska hänen suunsa ei pyydä sinulta mitään muuta!

NS Kampfruf #89, touko-kesäkuu 1991 (102)

Toveri

Adolf Hitler (14. elokuuta 1916)

Kun toinen meistä väsy,
Toinen vahtii häntä.
Jos joku meistä haluaa epäillä,
Toinen nauraa yhtäkkiä.

Jos joku meistä kaatuu,
Toinen tarkoittaa kahta;
Koska jokaisella taistelijalla on jumala
Toverit

Se oli tiheikössä Artoiswaldes

Adolf Hitler

**Flanderi - Artois'ssa, kevät 1916
Perustuu tositarinaan**

Se oli Artois'n metsän tiheikössä...
syvällä metsässä, veren kastelemalla maalla,
makasi ojennettuna ihmeellinen saksalainen soturi.
Ja hänen huutonsa kuului yöhön.
Turhaan... Mikään kaiku ei herättänyt häntä...
Pitäisikö hänen vuotaa kuiviin vapaasti kuin peli,
Joka kuolee haavoittuneena yksinäisyyteen?

Sitten yhtäkkiä...
Raskaat askeleet lähestyvät oikealta.
Hän kuulee niiden polkemisen metsänpohjaan...
Ja hänen sielustaan itää uusi toivo.
Ja nyt vasemmalta...
ja nyt molemmin puolin...

Kaksi miestä lähestyy hänen kipuvuoteensa
Se on saksalainen ja ranskalainen.
Ja molemmat katsovat toisiaan kiihkeällä katseella.
Ja pitävät uhkaavasti kiväärinsä valmiina.
Saksalainen soturi kysyy:
"Mitä sinä täällä teet?"
"Minuun iski köyhimmän miehen avunhuuto."
"Se on vihollisesi!"
"Se on ihminen, joka kärsii!"

Ja molemmat laskevat kiväärinsä sanattomasti.
Sitten he kietoivat kätensä yhteen
Ja nosti varovasti kireillä lihaksilla
Haavoittunut soturi, ikään kuin paareilla.
Ja he kantoivat sitä yhdessä metsän halki,
Kunnes he tulivat saksalaiseen asemaketjuun.
"Nyt se on tehty. Tässä on hänen uskollinen hattunsa."

Ja ranskalainen kääntyy metsään.
Mutta saksalainen tarttuu hänen käteensä,
Katsoo hänen huolestuneisiin silmiinsä
Ja sanoo hänelle aavistuksen vakavasti:

"En tiedä, mitä kohtalolla on meille varattuna,
Joka hallitsee tähtien keskellä etsimättä.
Ehkä putoan, luotejesi uhriksi.
Ehkä minun venyttää sinut hiekkaan -
Koska taistelut ovat umpimähkäisiä,
Mutta olkoon miten on ja mitä ikinä tuleekin:
Elämme vain pyhitettyjä tunteja,
Koska ihminen on löytänyt itsensä ihmisestä...
Ja nyt hyvästi! Ja Jumala johdattakoon teitä!"

Hiljainen sankaruus

Adolf Hitler

Pasewalk, 2. marraskuuta 1918

Kevyessä kylvössä hiljaa lepää
Kuolemaan haavoittuneet soturit, jotka selviytyvät kuumista taisteluista -
Tuhon tuomat veriset jäljet;
Mutta pelastettu rautarakeelta.

Ja hiljaisia ja vakavia, velvollisuuksiinsa kahlittuja,
Huolehtivat pehmeät lempeät naiskädet
Kiitolliset soturit, jotka lopulta -
Panostavat jo elämään kuoleman kanssa.

Heidän uskollisessa hoidossaan kuin terve
Kaikki sydämet ja kaikki syvät haavat,
Kun usein väsyneet silmät näyttävät ystävällisiltä.

Kyllä, sellaisia ovat meidän aidosti saksalaiset naisemme.
He näkevät rakkaittensa eroavan ikuisesti
Ja omistavat ketterästi elämänsä muiden ihmisten kärsimyksille.

Metsän kunnia hautausmaa Pasewalk

Adolf Hitler
Pasewalk, 11. marraskuuta 1918

Ansaitset sen meidän takiamme,
Että hautaamme sinut sinne,
Missä saksalaiset tammet varjostavat hautasi.
Hän on vapauden, voiman ja elämän symboli.
Kauneimmat korut
Annetaan haudan ympärillä.
Saksalaisessa metsässä, jossa saksalainen henki asuu,
Hiljainen metsikkö, jossa lepää rauhasa,
Tuhannet kunnioittavat häntä vielä tuhannen vuoden kuluttua,
Mennään metsän syvyyksiin,
Mennään sinne, missä hautanne ovat,
Sitten estämme askeleen,
Koska puhut meille kaikille,
Elät siis ikuisesti, vaikka ruumiisi on jo kauan sitten hajonnut.

Radiovahdissa

Adolf Hitler
Flander, 29. heinäkuuta 1917

Yö on musta, tuuli puhaltaa pehmeästi ja lempeästi...
Oksien läpi, syvä tyyneys vallitsee kaikkialla ympärillä!
Kaukaa koneet vinkuvat tahtiin.

Toverit nukkuvat vieressä teltassa, -
Ja unelmoivat rakkaistaan kotona,
Vain minä yksin istun valvomassa laitteen ääressä
Ja kuuntele ulos taisteluhuoneeseen.

Joten istun koko yön ja odotan
Ja tuntee syvää onnellisuutta seuraavana päivänä,
Kun tiedusteluryhmä raportoi minulle raportointikanavalla,
Hän oli palannut vihollisoperaatiosta vahingoittumattomana.

"Sininen valkoinen ja musta ja valkoinen punainen"

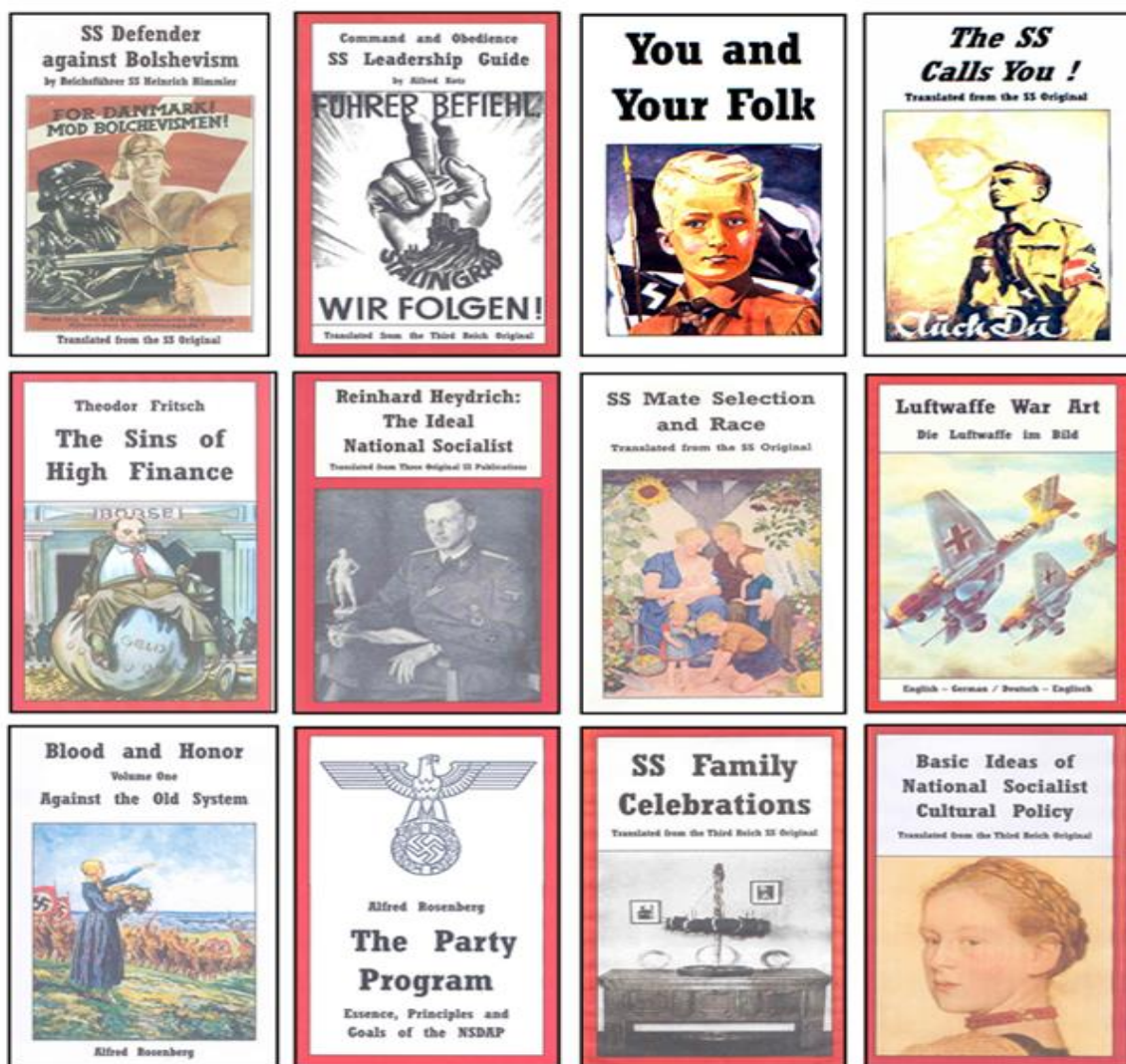
Adolf Hitler
[Länsirintama], 4. elokuuta 1917

Vihollisen armeijan piirittämä,
Lukemattomat kuin meren hiekka,
Ranskalainen, Ruß' ja Britt,
Pienet haukkujat kanssa.

Ja me - kuumassa taistelussa
Vartioimme lippua
Uskollinen kuolemaan asti
Sinivalkoinen ja mustavalkopunainen.

Miljoonat ovat innoissaan,
Älkääkä kaatako tornia,
He raahasivat apulaisia tänne,
Punaiselta mereltä Keltaiselle merelle.

Mutta ihanan uhmakas ja vahva,
Kello luuytimessämme,
Uskollinen kuolemaan asti
Sinivalkoinen ja mustavalkopunainen.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**